

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.474/2013/31. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. év december hó 10. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

A rablás büntette miatt **I.r. vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év október hó 15. napján kelt 26.B.881/2013/41. számú ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlott tekintetében **megváltoztatja**.

I. r. és III. r. vádlottaknak a tényállás 1. és 2. pontjában foglalt cselekményeit társtettesként elkövetettnek **minősíti**.

I. r. vádlott büntetését 5 (Öt) év fegyházra és 5 (Öt) év közügyektől eltiltásra,
II. r. vádlott büntetését 2 (Kettő) év 6 (Hat) hónap börtönre és 3 (Három) év közügyektől eltiltásra,
III. r. vádlott büntetését 3 (Három) év 6 (Hat) hónap börtönre és 4 (Négy) év közügyektől eltiltásra **enyhíti**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében **helybenhagyja**.

Az előzetes fogvatartásban eltöltött idő I. r., II. r. és III. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 26.640,- (Huszonhatezer-hatszáznegyven) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében

I. r. vádlottat 3 rb. rablás büntette [2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pont és (3) bekezdés a.) és két esetben c.) pont], melyből 1 rb. kísérlet miatt halmazati büntetésül 9 év fegyházbüntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte; 1 rb. rablás büntette [2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a.) pont és (3) bekezdés a.) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

II. r. vádlottat 2 rb. bűnsegédként elkövetett rablás büntette [2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pont és (3) bekezdés a.) és c.) pont] miatt halmazati büntetésül 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte; 1 rb. bűnsegédként elkövetett rablás büntette [2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a.) pont és (3) bekezdés a.) és c.) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

III. r. vádlottat 2 rb. bűnsegédként elkövetett rablás büntette [2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pont és (3) bekezdés a.) és c.) pont] miatt halmazati büntetésül 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte; 1 rb. bűnsegédként elkövetett rablás büntette [2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a.) pont és (3) bekezdés a.) és c.) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Valamennyi vádlott esetében megállapította, hogy a büntetésük kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen I. r., II. r. és III. r. vádlottak és védőik enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.510/2013/6-I.** számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta és azokat a logika szabályai szerint értékelve állapította meg a tényállást. A vádlottak a nyomozás során és a tárgyaláson a cselekmények elkövetését részben beismerték. Az elsőfokú bíróság körültekintően vizsgálta és elemezte a vádlottaknak az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásait, összevetve az abban elmondottakat a tanúvallomásokkal és az okirati bizonyítékokkal. Indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, részletes indokát adta, hogy a vádlotti védekezéseket miért nem fogadta el. A mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, abból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekményeket is törvényesen minősítette. A büntetést befolyásoló körülményeket helyesen vette számba és súlyuknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetések a belső arányosság követelményének is megfelelnek, annak enyhítésére egyik vádlott esetében sincs indok. Mindezekre tekintettel indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A nyilvános ülésen az **I. r. vádlott védője** a fellebbezést a tényállás 1. és 2. pontja tekintetében felmentésért, a tényállás 4. pontja esetében enyhítésért tartotta fenn. I. r. vádlott a tényállás 1. és 2. pontban foglalt cselekmények elkövetését tagadta. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáró módon nem lehet bizonyítani bűnösségét, ezért e vádpontokban indítványozta az I. r. vádlott felmentését.

Másodlagos indítványa a büntetés enyhítésére irányult arra figyelemmel, hogy védeence fiatal felnőtt korú és egy kiskorú gyermeke van.

A II. r. vádlott védője a fellebbezést szintén módosítással tartotta fenn, elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta arra hivatkozással, hogy a tényállás 1. pontjában az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy a vádlott tagadásával szemben milyen bizonyítékok alapján állapította meg II. r. vádlott bűnösségét.

Amennyiben az ítélet tábla nem osztja az elsődleges indítványt, a büntetés enyhítését tartotta indokoltnak figyelemmel arra, hogy II. r. vádlott fiatal felnőtt volt, a tényállás 2. pontjában teljeskörű beismerő vallomást tett, a cselekményeket bűnsegédként követte el és jelentős időmúlás következett be.

A III. r. vádlott védője fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakkal egyező indítványt tett. Tekintettel arra, hogy a tényállás megegyezik III.r.vádlott beismerő vallomásában előadottakkal, a fellebbezést kizárólag enyhítésért jelentették be. Okiratokkal igazolta, hogy az elsőfokú ítélet 5. oldalán feltüntetett nyomozati eljárásban emeltek a Gödöllői Városi Bíróságon vádat, tehát a vádlottal szemben nem két eljárás van folyamatban. A fiatal felnőtt korú vádlott cselekményeit nem büntetőeljárás hatálya alatt követte el, vele szemben egy eljárás van folyamatban, az elkövetés óta 3 év telt el, a vele szemben kiszabott 7 év fegyházbüntetés eltűzött és sérti a belső arányosság elvét is. Hivatkozott az Európa Tanács R. (2003) 20. számú ajánlására, melyből az vezethető le, hogy a 21. életévét be nem töltött elkövetők esetében a fiatalkort kevéssel meghaladó életkor nyomatékos enyhítő körülmény. Mindezekre figyelemmel III. r. vádlottal szemben lényegesen enyhébb büntetés kiszabása indokolt, olyan tartamú, mely a 2012. évi C. törvény 38. § (3) bekezdés rendelkezésének alkalmazását lehetővé teszi.

A vádlottak a nyilvános ülésen az ügy érdemében fenntartották korábbi vallomásukat, kérdésre nyilatkoztak az elkövetéskori magasságukra és testsúlyukra. Felszólalásukban valamennyien a kiszabott büntetés enyhítését kérték.

A bejelentett fellebbezések enyhítésre irányulóan eredményre vezettek.

----- O -----

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság azon döntése ellen, hogy I. r. vádlottat az ellene a 2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) pontja szerint minősülő rablás büntette, illetve II. r. és III. r. vádlottakat az ellenük a 2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) és c.) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás büntette miatt emelt vád alóli felmentette, sem az ügyész, sem a vádlottak, sem a védők nem jelentettek be fellebbezést. Ezért az ítélet felmentő rendelkezései tekintetében beállt a részjogerő, a Be. 348. § (2) bekezdés alapján az ítélet e részének a felülbírálata kizárt.

A törvényszék a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le. A Be. 118. § (2) bekezdés szerint eljárva a III. r. vádlott beismerő, illetve az I-II. r. vádlottak részbeni beismerő vallomása mellett beszerezte az egyéb bizonyítékokat is. Kihallgatta mindazokat a tanúkat, akik vallomása releváns információt tartalmazott, illetve tárgyalás anyagává tette mindazokat az okiratokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

Ennek során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján megalapozatlan, mert a vádlottak ellen jelenleg folyamatban lévő eljárások körében megállapított adatok és a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállás kisebb részben hiányos.

A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

Az ítélet 5. oldal negyedik bekezdésében a vádlottak ellen jelenleg folyamatban lévő eljárások tekintetében pontosítja azzal, hogy mindegyikükkel szemben egy eljárás van folyamatban, a Gödöllői Városi Ügyészség B.2001/2012. számon lopás vétsége és lopás büntette miatt emelt vádat ellenük.

A tényállást

- az ítélet 5. oldal negyedik bekezdés után kiegészíti azzal, hogy az elkövetéskor mindhárom vádlott vékony testalkatú, I. r. és III. r. vádlottak kb. 170-175 cm, míg II. r. vádlott kb. 162 cm magas volt.
- az 1. és 2. pont esetében azzal, hogy III. r. vádlott is bement a helyiségbe és a sértettek által jól észlelhetően a bejárat ajtó mellett állt meg.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

----- o -----

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján a szükséges részletességgel és iratszerűen tartalmazza a bizonyítékok számbavételét.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében mérlegelte is. A szükséges és lehetséges körben beszerzett bizonyítékoknak a logika és ésszerűség szabályainak megfelelő értékelésével helyesen jutott arra az álláspontra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított-e vagy sem, hogy a vádlottak elkövették a terhükre rótt bűncselekményeket.

A tényállás összhangban áll az elfogadott bizonyítékokkal, annak kiegészítését az indokolta, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta rögzíteni a vádlottak testalkatára és magasságára vonatkozó adatokat, illetve szerkesztési hibát vétve az indokolásban (ítélet 19. oldal ötödik bekezdés) tüntetett fel az elkövetés körülményei tekintetében releváns tényeket.

A törvényszék meggyőző érveléssel fejtette ki, hogy miért nem fogadta el I. r. vádlott részbeni tagadásból álló védekezését. A tényállás 1. és 2. pontja esetében következetes terhelő vallomást tett az I. r. vádlottra mindkét társa, ezen túl 1-2.sz. tanúk is egyértelműen azonosították benne a fegyveres támadót.

II. r. vádlott a tényállás 1. pontjában foglalt rablási cselekmény tekintetében vitatta, hogy tudta volna, hogy társai milyen szándékkal mennek be a hotelbe. Ennek ellentmond III. r. vádlott vallomása, amelyben előadta, hogy ebben az esetben is előző nap hármasban megbeszélték, hogy rablást fognak elkövetni, illetve a II. r. vádlottnak látnia kellett, hogy társai az utcán magukra húzzák a maszkot, így alappal nem gondolhatott arra, hogy vásárlási céllal mennek be a többiek.

A vádlottak részbeni beismerő vallomását több bizonyíték is megerősítette, ezért annak elfogadásához kétség nem fért:

Valamennyi tényállás esetében a rendőrség által készített jelentés szerint a bűncselekmény idején II. r. vádlott telefonját a rablások helyszínének közelében használták; a sértettek azonosították a vádlottakban a rablások elkövetőit, valamint a cselekmény elkövetését is azonos módon adták elő a beismerő vallomást tevő vádlottakkal, alátámasztva az általuk előadottakat.

A tanúk vallomása alapján a bent tartózkodó személyek közel azonos magasságúak voltak, ahogy az I. r. és III. r. vádlott esetében ez megállapítható, hozzájuk képest II. r. vádlott jóval alacsonyabb. Ezen túl a pénz átadását beszédhibája miatt nyilván nem III. r. vádlott kérte, nem is számoltak be a sértettek az elkövető beszédével kapcsolatos jellegzetességről, ez is azt támasztja alá, hogy I. r. vádlott volt, aki a pénzt követelte.

A rablás időpontjában rögzített felvételeken látható személyek az I. r. és III. r. vádlotthoz hasonló magasságúak és testalkatúak, illetve tisztán kivehető, amint az elkövető fegyvernek látszó tárgyat fog az alkalmazottakra.

A nyomozó hatóság összehasonlító vizsgálatot is végzett a tényállás 2. és 4. pontjabeli cselekmény helyszínen készült felvételek alapján, amelynek eredményeképpen kimutatták a fegyveres elkövető azonosságát.

Ezen túlmenően I. r. vádlott lakásán tartott házkutatás során a felvételeken látható kabáthoz és maszkokhoz hasonlót foglaltak le.

A tényállás 2. pontjának helyszínén készült felvételek közül az egyiken tisztán kivehető az is, hogy a bent tartózkodó két elkövető hogyan helyezkedett el egymáshoz képest, ki hol állt.

A fenti törvényes bizonyítékok olyan zárt logikai láncot képeznek, mely alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a tényállás 1. és 2. pontjában I-II-III. r. vádlott, míg a tényállás 4. pontjában az I. r. vádlott követte el a rablásokat.

I. r. vádlott és védője által a felmentésre, illetve II. r. vádlott és védője által hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezések - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terhelt részbeni tagadásból álló védekezésének elfogadását célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség és az indokolási kötelezettség teljesítése folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

----- O -----

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést I. r., II. r. és III. r. vádlottak bűnösségére.

Az ítélet tábla osztotta a törvényszék ítéletének 18. oldal utolsó bekezdésében kifejtett álláspontját, miszerint a cselekmények minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az új büntetőtörvény a vádlottakra nézve lényegesen kedvezőbb elbírálást eredményez, ezért I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben a 2012. évi C. törvény szabályainak alkalmazása indokolt.

Mindkét jogszabály akként rendelkezik, hogy a cselekmény fegyveresen elkövetettnek minősül akkor is, ha lőfegyver utánzatával követik el (1978. évi IV. törvény 137. § 4/a.) pont és 2012. évi C. törvény 459. § (1) bekezdés 5. pont).

Az 1978. évi IV. törvény 321. § (4) bekezdés a.) pontja szerinti fegyveresen elkövetett rablás büntette büntetési tétele öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés, míg a 2012. évi C. törvény 365. § (3) bekezdés szerint minősülő rablás büntette öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett.

A büntetés kiszabásának elvei is jelentősen megváltoztak: míg az 1978. évi IV. törvény 85. § (4) bekezdés alapján az elkövetővel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kellett kiszabni, addig a 2012. évi C. törvény 81. § (4) bekezdését az Alkotmánybíróság a 23/2014. (VII. 15.) AB számú határozatával a hatálybalépésre visszamenőleges hatállyal megsemmisítette. Erre tekintettel megállapítható, hogy a bíróság mérlegelésétől független, életfogytig tartó szabadságvesztés helyett határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabására kerülhet sor.

A büntetés enyhítésével kapcsolatban mind az 1978. évi IV. törvény 87. § (1) bekezdés, mind a 2012. évi C. törvény 82. § (1) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a büntetési tételnél enyhébb büntetés szabható ki, ha annak legkisebb mértéke a büntetés kiszabásának elveire figyelemmel túl szigorú lenne. Az enyhítő szakaszt illetően az 1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés b.) pontja és az ezzel

megegyező 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pontja legkevesebb kétévi szabadságvesztés kiszabására nyújt lehetőséget, ha a büntetési tétel alsó határa ötévi szabadságvesztés.

A jogalkotó mindkét törvény esetében fegyház fokozatot ír elő háromévi vagy azt meghaladó, a rablás súlyosabban minősülő eseteire kiszabott szabadságvesztésnél (1978. évi IV. tv. 42. § (2) bekezdés b/2. pont, 2012. évi C. törvény 37. § (3) bekezdés ad.) pont), illetve mindkét törvény lehetővé teszi eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását (1978. évi IV. tv. 45. § (2) bekezdés, 2012. évi C. törvény 35. § (2) bekezdés).

Az 1978. évi IV. törvény szerint a terhelt börtönben végrehajtandó büntetés esetén legalább 3/4 rész, fegyházban végrehajtandó büntetés esetén 4/5 rész kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra [1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdés I. és II. fordulata], míg a 2012. évi C. törvény a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját főszabályként a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon határozza meg [2012. évi C. törvény 38. § (2) bekezdés a.) pont].

E tekintetben az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott a Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X. 14.) számú véleményére, mely szerint határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette

- a tényállás 1. és 2. pontban írt cselekményt a 2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) és c.) pontja szerint minősülő rablás büntettének,
- a tényállás 4. pontban foglalt cselekményt a 2012. évi C. tv. 365. § (1) bekezdés a.) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a.) pontja szerint minősülő rablás büntette 10. § (1) bekezdés szerinti kísérletének.

Az ítélet tábla az I. r. és a III. r. vádlottnak a tényállás 1. és 2. pontjában foglalt cselekményei esetében az elkövetői alakzat meghatározása körében az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontra helyezkedett.

A rablás többmozzanatú bűncselekmény: erőszak, illetve élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetésből és a dolog elvételeből áll. Szándékegységben cselekvés megléte esetén bármelyik mozzanat megvalósítása társtettesi magatartást jelent.

Ha a társával szándékegységben cselekvő, aktív magatartást nem tanúsító elkövető az értékek eltulajdonítása érdekében a sértettre olyan hatást gyakorol, mely alkalmas a testi épsége ellen irányuló közvetlen fenyegetés megállapítására, társtettesi magatartásért felel.

Ugyanígy az az elkövető, aki a sértett ingóságainak megszerzése érdekében alkalmazott, a sértettet ténylegesen megfélemlítő fenyegetésben vesz részt, társtettese a rablás büntettének akkor is, ha az értékek elvételét nem ő, hanem társa valósítja meg.

(BH 1990. évi 461. számú, BH 1987. évi 234. számú, BH 1987. évi 188. számú, FBK 1991. évi 15. számú eseti döntések)

Az irányadó tényállás szerint III. r. vádlott fején maszkot viselve a bejárai ajtó belső részénél állt, oly módon, hogy a sértettek észlelték jelenlétét, látták őt. Ezáltal egyrészt megakadályozta a sértetteket a menekülésben, illetve azt, hogy az utcáról bárki a segítségükre legyen; másrészt jelenléte nem csak egy passzív magatartás volt, hanem olyan megfélemlítő hatású, amely hozzájárult a sértettekben komoly félelem kialakításához és akaratuknak bénításához. A sértettek az I. r. és III. r. vádlottak együttes fellépésének hatása alatt nem fejtettek ki aktív tevékenységet az elvétel megakadályozása ellen. Ekként az I. r. és a III. r. vádlottak résztvevők voltak a sértettek akaratának megtörésében, illetve az akaratát megbénító fenyegetésben; ezen túl az I. r. vádlott az elvételben is, ezáltal mindketten tényállási elemet valósítottak meg, így I. r. és III. r. vádlottak a tényállás 1. és 2. pontjában foglalt rablás büntettét a 2012. évi C. törvény 13. § (3) bekezdés szerinti társtettesi minőségben követték el.

----- O -----

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetékiszabási körülményeket helyesen vette számba. A minősítés megváltoztatására tekintettel az ítéletábra mellőzi a III. r. vádlott esetében a bűnsegédi magatartás értékelését, ellenben a társas elkövetés súlyosító körülmény I. r. és III. r. vádlottak tekintetében (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/8. pont).

A büntetés kiszabási körülmények súlyának értékelésénél azonban a másodfokú bíróság eltérő álláspontot foglalt el.

A fiatal felnőtt kor (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/4. pont) II. r. és III. r. vádlottak esetében nyomatékos enyhítő körülmény, különösen a III. r. vádlottnál, aki a 18. életévét nem sokkal haladta meg.

A beismerő vallomás (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/11. pont) legnagyobb mértékben III. r. vádlottnál jelent enyhítő körülményt, hiszen magára és társaira is terhelő vallomásával hozzájárult a bűncselekmény felderítéséhez.

A vádlottak által megvalósított bűncselekmények tárgyi súlyának értékelésénél nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az elkövetési mód nem kirívóan súlyos

megítélésű. A magatartás tényállásszerű, azonban annak végrehajtása nem mutat gátlástalanságot, amit mi sem bizonyít jobban, minthogy az egyik esetben a pénzt megköszönték, a másik alkalommal pedig az átadott pénzen túli összeg átadását „nem kell, köszí” kijelentéssel elhárították.

A büntetés kiszabása körében el nem mellőzhető jelentőséggel bír a cselekmények megvalósítása során az egyes vádlottak konkrét magatartása.

I. r. vádlott azon túl, hogy a kezdeményező szerepet töltötte be, minden alkalommal az ő ötlete volt a rablások elkövetése, annak megvalósításában is a legnagyobb részt magára vállalta, hiszen a fegyvernek látszó tárgyat ő fogta az eladóra és ő kérte, illetve vette el a pénzt.

III. r. vádlott magatartása szorosan kapcsolódott hozzá, ő - fején maszkot viselve - a bejárai ajtó belső részénél állt, lényegében a fenyegetésben vett részt. Az I. r. és III. r. vádlottak mindketten társtettesként követték el a tényállás 1. és 2. pontjában foglalt rablást, azonban magatartásuk mégsem azonos súlyú, ennek a ténynek a büntetés kiszabása során is kiemelkedő jelentősége van.

Hozzájuk képest II. r. vádlott szerepe még enyhébb megítélésű, ez az elkövetői magatartás minősítésében is megmutatkozik, bűnsegédként a cselekmények helyszínétől néhány méterre az utcán figyelt.

Mindezen körülményekre tekintettel az ítélőtábla álláspontja szerint a kiszabott büntetés valamennyi terhelten szemben eltúlzott, illetve a II. és III. r. vádlottak esetében a belső arányosság elve is sérült. Ezért a szabadságvesztés büntetés mértékét - a II. r. és III. r. vádlottak esetében a 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pont alkalmazásával - I. r. vádlottnál 5 évre, II. r. vádlottnál 2 év 6 hónapra, míg III. r. vádlott esetében 3 év 6 hónapra enyhítette, ehhez igazítva a közügyektől eltiltás tartamát is.

II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést a 2012. évi C. törvény 37. § (2) bekezdés a.) pont alapján börtön.

III. r. vádlott esetében a 2012. évi C. törvény 37. § (3) bekezdés ad.) pont alapján a kiszabott szabadságvesztést fegyházban kellene végrehajtani, azonban a másodfokú bíróság indokoltnak látta eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását annak jogszabályi alapja a 2012. évi C. tv. 35. § (2) bekezdés, így a szabadságvesztés börtön végrehajtási fokozatú.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélőtábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

I. r., II. r. és III. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. tv. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Tekintettel arra, hogy az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések eredményre vezettek, a felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2014. év december hó 10. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2013. év október hó 15. napján kelt 26.B.881/2013/41. számú ítélete I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.474/2013/31. számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2014. év december hó 10. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2014. év december hó 10. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke